

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2017, č. j. KUOK 30223/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 13. 7. 2018, č. j. 72 A 24/2017 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2016 uznal Magistrát města Olomouce žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a to porušením § 4 písm. c) citovaného zákona. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 4. 9. 2016 v 9.38 h v Olomouci na ulici Lipenská, ve směru jízdy do centra nerespektoval svislou dopravní značku stanovující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 70 km/h a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Odvolání žalobce žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci.

[3] Krajský soud žalobu zamítl.

[4] Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně, potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. Žalovaný se vyjádřil k zavinění, podkladům rozhodnutí a zjištění skutkového stavu i stanovení pokuty. Rozhodnutí obou správních orgánů tvoří jeden celek, proto je třeba vzít v potaz obě napadená rozhodnutí a argument žalovaného, že závěry magistrátu jsou správné. K nepřezkoumatelnosti dále soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 a uzavřel, že o žádnou z uvedených situací se v souzené věci nejednalo.

[5] Nedůvodnou shledal soud i námitku, že magistrát neodůvodnil závěr o vědomé nedbalosti. Magistrát správně poukázal na zjištěnou skutečnost, kterou žalobce nerozporoval, že žalobce má řídičské oprávnění od roku 1984. Z evidence přestupků je zjevné, že řídí pravidelně. Povinností žalobce je znát dopravní předpisy a řídit se jimi. Žalobce nenamítal momentální ani dlouhodobou nepřičetnost nebo jiné okolnosti vylučující jeho odpovědnost.

[6] S ohledem na rozsah kasačních námitek Nejvyšší správní soud další závěry krajského soudu nerekapituluje.

II. Kasační stížnost

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel tvrdí, že krajský soud aproboval nepřezkoumatelné rozhodnutí.

[9] Stěžovatel v odvolání namítal, že se správní orgán při úvahách o zavinění nezabýval tím, co je potřebná míra opatrnosti. Žalovaný však tuto námitku nevypořádal. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí tvoří jeden celek, a že žalovaný se k zavinění vyjádřil. Pokud se však odvolací orgán k odvolací námitce nevyjádří, v řízení před soudem nelze odkazovat na úvahy prvostupňového orgánu. Na tom nic nemění ani případná věta, kterou obecně žalovaný do svého rozhodnutí přidá, dle které se „ztotožňuje s úvahami správního orgánu prvního stupně“.

[10] Žalovaný se přitom sice vyjadřoval k zavinění, avšak vůbec ne k námitce, dle které se správní orgán prvního stupně nezabýval tím, zda byla splněna potřebná míra opatrnosti, či nikoliv. Ani jeden ze správních orgánů se nevypořádal s tvrzením, že k tomu, aby bylo splněno zavinění ve formě nedbalosti vědomé, musel by žalobce opomenout zachovat potřebnou míru opatrnosti, což však vůbec nebylo předmětem posuzování správních orgánů (tj. ani to, co by za daných okolností byla potřebná míra opatrnosti, ani posouzení, zda tuto žalobce zachoval, či nikoliv). Ani při hodnocení obou rozhodnutí jako celku tak tato námitka nebyla vypořádána.

[11] Závěrem stěžovatel, resp. jeho advokát uvádí, že nesouhlasí se zveřejňováním svých osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu a s tím, aby soudci dávali pokyny k rozsahu anonymizace svých rozhodnutí.

[12] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[14] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se nezabýval námitkou nedostatečného odůvodnění formy zavinění.

[16] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v odvolání v části nazvané *přesná forma zavinění* k tomuto tématu uplatnil dvě námitky. Za první, že ve výroku rozhodnutí není v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uvedena přesná forma zavinění. Za druhé, že správní orgán nepromítl do rozhodnutí, do jaké míry obviněný zachoval potřebnou míru opatrnosti, která je kritériem nedbalosti v obou jejích formách, k čemuž odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je forma zavinění upřesněna jako nedbalost vědomá, což však není dle odvolatele podloženo žádným relevantním důkazem.

[17] K této skupině námitek žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že forma zavinění je jednou z obligatorních náležitostí výroku o rozhodnutí a že v tomto ohledu rozhodnutí magistrátu danému požadavku dostalo, neboť ve výroku je forma zavinění uvedena jako *z nedbalosti*. Dále konstatoval, že: „*S formou zavinění se pak prvostupňový správní orgán vypořádává v odůvodnění svého rozhodnutí, kde toto shledává v jednání z vědomé nedbalosti, čemuž přisvědčil i odvolací správní orgán. ...nelze přisvědčit obviněnému, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. To sice neznamená, že by správní orgán nebyl povinen vůbec posoudit, zda obviněný spáchal přestupek v nedbalosti vědomé nebo nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodnutí o výši sankce. Dle názoru odvolacího orgánu však plně postačí, promítne-li takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37, publikovaného, a to i v dalších odkazech, na www.nzsoud.cz).*“

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že vypořádání odvolací námitky týkající se odůvodnění formy zavinění je na samé hraně přezkoumatelnosti, s ohledem na celkový kontext rozhodnutí však ob stojí.

[19] Žalovaný se zabýval zejména námitkou, že ve výroku není forma zavinění dostatečně konkretizována. Dále shledal, že je nutné, aby konkretizace formy zavinění byla obsažena v odůvodnění, přičemž se ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že se u stěžovatele jednalo o nedbalost vědomou. Je pravdou, že žalovaný se výslovně nezabýval stěžovatelem namítanou mírou potřebné opatrnosti, ovšem jak z rozhodnutí žalovaného, tak z prvostupňového správního rozhodnutí implicitně vyplývá, že míra opatrnosti, kterou je nutno od stěžovatele vyžadovat, nebyla dodržena.

[20] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017 – 54, uvedl, že „*se ztotožnil s názorem stěžovatele, že by bylo nepřezkoumatelné rozhodnutí magistrátu v části o vědomé nedbalosti stěžovatele. Rozhodnutí sice je v tomto směru dosti kusé, avšak z odůvodnění, ve kterém je konstatováno, že obviněný řídil osobní vozidlo mimo obec v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost*

90 km/hod, a dosáhl rychlosti 107 km/hod (po odečtení odchylky 4 km), tj. o 17 km vyšší, lze implicitně dovodit, že stěžovatel si musel být vědom tohoto dosti výrazného překročení rychlosti, a to téměř o 19 % (NSS dodává, že kdyby si stěžovatel nebyl vědom v uvedené situaci překročení rychlosti, patrně by nesplňoval ani kritéria pro obdržení řídičského oprávnění“.

[21] V rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42 soud konstatoval, že: „Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řídičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním obrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že obrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání obrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní.“ (zvýraznění doplněno)

[22] V projednávané situaci jak žalovaný, tak prvostupňový správní orgán vyšli ze zjištěného skutkového stavu, který byl v obou rozhodnutích popsán a z nějž vyplývá, že stěžovatel v obci, kde svíslá dopravní značka povolovala nejvyšší rychlost 70 km/h, tuto rychlost překročil o 32 km/h. Jedná se o překročení tak markantní, že stěžovatel si jej musel být vědom. Zároveň stěžovatel vlastní řídičský průkaz od roku 1984, je aktivním řidičem (o čemž svědčí evidované přestupky z let 2007 – 2015), lze tedy důvodně předpokládat takové zkušenosti stěžovatele, aby byl schopen rozeznat rozdíl mezi rychlostí 70 km/h a 100 km/h a možné důsledky a ohrožení života, zdraví i majetku, které z takového překročení rychlosti mohou vyplývat.

[23] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že i kdyby se jednalo o nedbalost nevědomou, nemělo by to vliv na skutečnost, že stěžovatel spáchal dopravní přestupek (viz § 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích), ani na výši sankce. Správní orgán v dané věci zavinění nehodnotil jako polehčující či přitěžující okolnost, pouze jej konstatoval. Za polehčující okolnosti vzal skutečnost, že stěžovatel porušil pouze jedno pravidlo provozu na pozemních komunikacích, že jeho jednáním nedošlo k reálné poruše zájmu chráněného zákonem, že nevznikla žádná hmotná škoda a nedošlo k přímému ohrožení života či zdraví stěžovatele či dalších osob, dále že stěžovatel je držitelem řídičského oprávnění od roku 1984 a v posledních třech letech se dopustil pouze dvou přestupků. Naopak k tíži stěžovatele přičítel míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti (tedy výrazně rychlejší jízdu, než jaká je v úseku dovolena). Z těchto důvodů dospěl k závěru, že je přiměřené uložit stěžovateli pokutu v polovině zákonem stanoveného rozpětí.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[26] K nesouhlasu stěžovatele, resp. jeho advokáta, se zveřejňováním jeho osobních údajů, Nejvyšší správní soud uvádí, že závěr soudu k této otázce je právnímu zástupci stěžovatele dostatečně znám z předchozích řízení, ve kterých vyjádřil stejný nesouhlas, proto pouze

stručně odkazuje na rozsudek ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46 a rozsudky v něm v odstavci [30] uvedené, ve kterých na totožný podnět odpověděl.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu